

Bianca Habing (39) uit Gasselte is werkzaam in het Brandwondencentrum van het Martini Ziekenhuis in Groningen. Normaal gesproken is ze druk in de weer met haar gezin, werken van alles en nog wat. Nu staat ze 6 weken langs de lijn omdat ze moet herstellen van een operatie.

Zaterdag 11 september

Met het verdwijnen van mijn baarmoeder, nu een week geleden, lijkt ook mijn wekker verdwenen. Ik slaap op de gekste tijden, nooit geweten dat 'zij' die zoveel overlast veroorzaakte afgelopen jaren blijkbaar mijn interne wekker was. 'Zij' die voor megaomzet heeft gezorgd bij Libresse en Always. Ik heb die reclames nooit begrepen, hoezo *happy period*? Het is 11.00 uur als ik Twitter aanzet en de krant open sla, 9/11. De beelden van die dag zitten in mijn hoofd. Geschokt lees ik sommige uitspraken. Waarom doen mensen uitlatingen in de media, gebaseerd op enkel angst die bijna altijd onterecht is. Ik weet nog dat ik toen dacht 'hoe leg ik dit aan de meiden uit?' Zij waren toen 3 en 5. Met enige regelmaat ging daarna nog een blokkentoren van Duplo om.

Zondag 12 september

Ik word wakker met nog nagloeiende wangen. Gisteren heerlijk op het ligbed in de tuin extra vitamine D opgesnoven. Eindelijk weer kleur op mijn gezicht. Bij het ontbijt laat mijn oudste dochter trots haar nieuwe kleren zien, gekocht met papa, zelfs nieuwe laarzen. Mijn jongste dochter speelde gisteren gedreven een mooie voetbalwedstrijd, prachtige overwinning, ze heeft talent en passie voor deze sport. Na een kleine week moet ik constateren, dat de wereld zonder mij gewoon doordraait. Beetje au... maar ik ben zo ontzettend trots op hen. Ook het brandwondencentrum functioneert nog prima. We hebben te eten, de was gaat door, de handdoeken zijn anders opgevouwen maar toch. Jarenlang hield ik alles vast, nu moet ik het uit handen geven. Ik schrijf het van me af in een blog, *Loslaten*. Over loslaten gesproken: mijn ouders weten nog steeds niet dat ik geopereerd ben. Ik gun ze een onbezorgde vakantie, dus als u ze tegenkomt in Zuid Frankrijk: graag sttt.

Maandag 13 september

Gisteren was het bezoekdag, het klinkt cliché maar bezoek doet heel goed en het is inderdaad vermoeiend. Toen de gynaecoloog zei 'hou maar rekening met een weekje op zes' dacht ik 'mwaah, dat zal wel wat meevallen'. Deze eigenwijze oud-verpleegkundige moet gewoon accepteren dat ook zij die 6 weken nodig heeft. Vandaag toch mijn eerste bedwerkdag. De organisatie van de gezinsdag van Stichting Kind en Brandwond op 18 september in Dierenpark Emmen moest ik uit handen geven. Vandaag wel samen met ambassadeur Hans Kazàn een opzet voor het persbericht maakt, was leuk. Ik kom er wel achter dat ook je brein moet herstellen van zo'n operatie. Dat wist ik, maar ik moet blijkbaar eerst alles ervaren voordat ik het accepteer. Ik ben zo labiel als een deur.

Dinsdag 14 september

Normaal dender ik 36 uur per etmaal door, nu beleef ik de volle 24 uur in rust. Ik ben me bewust van iedere zenuw en spier in mijn lijf. De hele week lag mijn temperatuur rond de 38 graden. Na een paar dagen werd ik daar toch bloednervus van. 'Damn, zul je zien, kan ik ook nog aan de antibiotica', dacht ik. Dankzij mijn oplettende, twitterende gynaecoloog werd het me duidelijk. Veel te veel verpleegkundige, veel te veel patiënt. Op zijn advies de thermometer acuut in prullenbak gesmeten. Ik gooide van afstand in één keer raak en dat zonder enig sportief balgevoel. Ik moet gewoon vertrouwen op mijn lijf en er niet de hele dag mee bezig zijn.

Woensdag 15 september

Vandaag Blogtime. Ik vond schrijven altijd al fijn, maar ik beheers het kunstje van spelling, zinsopbouw domweg niet. Ik schrijf in spreektaal en maak taalkundig alle fouten die er zijn. Ik had een 9 voor wiskunde, een 4 voor Nederlands. Maar ineens was ik over de drempelvrees heen: als ze maar snappen wat ik bedoel. Eenmaal op Twitter durfde ik mezelf te laten zien, mijn mening te geven. @BiancaHabing twitterde dan ook tot op de operatietafel, totdat een onverwachte klap met de hamer in de vorm van een volledige narcose 12 uur twitterstilte veroorzaakte. Ik ben inmiddels over de gêne van het woord heen gestapt, de gêne van het beeld moet ik nog overwinnen. Vanmiddag om 15.00 komt de fotograaf, slik.

Donderdag 16 september

Na wat klachten afgelopen week werd gisteravond door middel van een 'internet consult' door mijn gynaecoloog de diagnose al gesteld, die vandaag bij pret-

tig weerzien in het ziekenhuis werd bevestigd. Ik sluit deze topweek af met een tophematoom vastgesteld door een toparts in het topklinische Martini Ziekenhuis waar ik met trots een topleuke functie vervul. Als de wereld om je heen even doorgaat zonder jou, dan wordt je gedwongen om even terug te gaan naar je kern, best lastig voor iemand als ik. Dat zijn de momenten dat je vriendschap ook het meeste waardeert, vriendschap in alle vormen, een kaart, tweet, bezoek tot digitale hug, het doet goed. Ik had al veel respect voor de patiënten in het ziekenhuis en dat is alleen maar gegroeid. Het zou helemaal geen slecht idee zijn voor doktoren en verpleegkundigen, zo nu en dan zelf even een paar dagen in ziekenhuisbed te liggen, dat geeft een spiegelende blik op je eigen vak. Nog een paar weken en dan hoop ik mijn leven weer langzaam op te pakken. Maar ik leerde onlangs van een goede vriend: soms moet je het gewoon even loslaten en accepteren zoals het is. Het komt zoals het komt.

▲ Foto: DvhN/
Duncan Wijting